HOLOGRAMA

RADU HONGA

Domnul P. îmi povestea:

— Acum două seri stăteam în fotoliul meu preferat, perforat de molii, şi mă gîndeam să mai dau pe gît şi cel de-al cincilea pahar de... n-are importanţă cînd, deodată, chiar în faţa mea la trei-patru metri, apăru imaginea soţiei mele, aproape în carne şi oase, adică hologrâma dragei de ea, tocmai în momentul în care numai de dînsa nu aveam nevoie. Am încercat să rînjesc vinovat – zîmbet este impropriu spus, de aceea nici n-am folosit cuvîntul – şi am dus paharul la gură „ultimul pahar", mi-am adus fără să vreau aminte de titlul unei cărţi citită cu mulţi ani înainte, pe vremea cînd încă mai făceam acest lucru şi mi-am văzut în continuare de treabă, adică de băut, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Ea mă privea – mă privea pe dracu', imaginea ei se holba la mine şi zîmbea în stilul meu în timp ce se apropia de fotoliu.

Chestia asta cu apropiatul nu mă deranja cu nimic, continuam să sorb cu satisfacţie conţinutul paharului. Ca să mai treacă timpul am zis: „Ce faci scumpo, cum e pe acolo?" Nu mi-a răspuns. Am terminat paharul şi am pus mîna pe sticlă să-mi mai torn unul, al şaselea. Între timp, ea se apropiase periculos, în zona careului de un metru. M-am gîndit: „Ce-ar putea să-mi facă mie o hologramă?" Şi tot singur mi-am răspuns: „Nimic, băiatule, absolut nimic, aşa că poţi continua activitatea fără teamă". Deci mi-am turnat şi următorul pahar. Şi, în acel moment, dacă vrei mă crezi, dacă nu treaba dumitale, deci în acel moment m-am pomenit cu două palme pe amîndoi obrajii, de n-am mai văzut nici o hologramă, ci, ici-colo, cîte o steluţă; ca la pomul de iarnă. În primul moment am avut impresia că m-a lovit trenul. Prima palmă, aplicată cu dezinvoltură pe dreapta, m-a făcut să mă ridic în două picioare şi să dau onorul, cea de-a doua, m-a repus în poziţia de repaus. În acest timp paharul a rămas într-un echilibru perfect, fără să se verse absolut nici o picătură. Ce înseamnă instinctul! Am vrut să zic ceva în legătură cu drepturile omului, dar nu mai aveam cu cine vorbi. Hologrâma dragei mele soaţe s-a întors cu spatele şi a dispărut, mormăind ceva despre alcool, alcoolici şi cîteva dintre rudele lor apropiate, respectiv mamele lor.

Acum, îşi termină povestirea domnul P., stau în casă cu obrajii vineţi şi ochii de aceeaşi nuanţă, stau şi mă întreb cum naiba poate o hologramă nenorocită să-ţi tragă două palme atît de puternice. Sau poate nu era o hologramă? Dar de dispărut a dispărut, deci era totuşi o hologramă, nu? Bine, dar cum dumnezeu poate o imagine să-ţi...?